TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2025 m. lapkričio 27 d.*

„Apeliacinis skundas – Viešoji tarnyba – Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatai – Ikiteisminė procedūra – 90 straipsnis – Sąvoka „asmens nenaudai priimtas aktas“ – Europos Sąjungos naudai nustatytas mokestis – Reglamentas (EEB, Euratomas, EAPB) Nr. 260/68 – 3 straipsnis – Mokesčio lengvata už išlaikomą vaiką – Suteikimo sąlygos – Sąvoka „išlaikomas vaikas“ – Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedas – 2 straipsnis – Išlaikomo vaiko išmoka“

Byloje C-137/24 P

dėl 2024 m. vasario 20 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Michael Heßler, gyvenantis Mannebach (Vokietija), atstovaujamas *Rechtsanwältin* I. Steuer-Lutz,

apeliantas,

kita proceso šalis:

Europos Komisija, atstovaujama T. S. Bohr ir M. Brauhoff,

atsakovė pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas F. Biltgen, pirmosios kolegijos teisėjo pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas T. von Danwitz, teisėjai I. Ziemele, A. Kumin (pranešėjas) ir S. Gervasoni,

generalinė advokatė T. Ćapeta,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2025 m. birželio 12 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu Michael Heßler prašo panaikinti 2023 m. gruodžio 20 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Heßler / Komisija* (T-369/22, EU:T:2023:855; toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo tas teismas atmetė jo ieškinį dėl, pirma, Europos Komisijos sprendimų atmesti jo prašymus taikyti mokesčio lengvatą už išlaikomą vaiką (toliau – mokesčio lengvata) panaikinimo, antra, Komisijos įpareigojimo atgaline data nuo 2021 m. rugpjūčio 1 d. tol, kol tenkinamos sąlygos, taikyti jam šią mokesčio lengvatą ir, trečia, Komisijos įpareigojimo sumokėti palūkanas nuo nesumokėtų sumų.

Teisinis pagrindas

Pareigūnų tarnybos nuostatai

2 Byloje taikomos redakcijos Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) 72 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Pareigūnas, jo sutuoktinis, jei jis pagal kitas teisines nuostatas ar taisykles neturi teisės į to pat pobūdžio ir apimties paslaugas [išmokas], jo vaikai ir kiti VII priedo 2 straipsnyje apibrėžti išlaikomi asmenys pagal Sąjungos institucijų paskyrimų tarnybų bendru sutarimu, pasikonsultavus su [Pareigūnų tarnybos] nuostatų komitetu, priimtas taisykles yra apdraudžiami sveikatos draudimu iki 80 % patirtų išlaidų. <…>“

3 Šių nuostatų 80 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta:

„Jeigu miršta pareigūnas arba asmuo, turintis teisę gauti ištarnauto laiko pensiją ar invalidumo pašalpą [išmoką], bet neturintis sutuoktinio, turinčio teisę gauti maitintojo netekimo pensiją, mirusiojo išlaikomi vaikai, kaip apibrėžta VII priedo 2 straipsnyje, nuo jo mirties laiko <…> įgyja teisę gauti našlaičio pensiją.“

4 Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnyje nustatyta:

„1. Bet kuris asmuo, kuriam taikomi šie [Pareigūnų tarnybos] nuostatai, gali paduoti prašymą paskyrimų tarnybai, kad ji priimtų dėl jo sprendimą. Institucija apie savo motyvuotą sprendimą prašytojui praneša per keturis mėnesius nuo prašymo gavimo dienos. Jei pasibaigus šiam terminui atsakymas į prašymą negautas, laikoma, kad priimtas sprendimas skundą atmesti, kuris gali būti skundžiamas pagal šią [paskesnę] pastraipą.

2. Bet kuris asmuo, kuriam taikomi šie [Pareigūnų tarnybos] nuostatai, gali paduoti paskyrimų tarnybai skundą dėl kiekvieno jo nenaudai priimto akto, ir tuo atveju, kai minėta institucija [tarnyba] priėmė sprendimą, ir tuo atveju, kai ji nepriėmė [Pareigūnų tarnybos] nuostatuose nustatyto sprendimo. Skundas turi būti paduotas per tris mėnesius. <…>

<…>

Institucija praneša besiskundžiančiajam asmeniui apie savo motyvuotą sprendimą per keturis mėnesius nuo skundo padavimo dienos. Jeigu pasibaigus tam terminui atsakymas į skundą negautas, laikoma, kad priimtas sprendimas skundą atmesti, kuris gali būti skundžiamas pagal 91 straipsnį.“

5 Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Bet kuris Sąjungos ir asmens, kuriam taikomi šie [Pareigūnų tarnybos] nuostatai, ginčas dėl tokio asmens nenaudai priimto akto, kaip apibrėžta 90 straipsnio 2 dalyje, teisėtumo priklauso Europos [Sąjungos] Teisingumo Teismo jurisdikcijai. <…>“

6 Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo „Atlyginimas ir kompensuotinos išlaidos“ 2 straipsnyje numatyta:

„1. Vadovaujantis šio straipsnio 2 ir 3 dalimis, vieną ar kelis išlaikomus vaikus turinčiam pareigūnui mokama <…> mėnesinė išmoka už kiekvieną išlaikomą vaiką.

2. „Išlaikomas vaikas“ – pareigūno faktiškai išlaikomas jo ar jo sutuoktinio santuokinis ar nesantuokinis vaikas arba įvaikis.

Tas pats taikoma vaikui, dėl kurio įvaikinimo yra paduotas prašymas ir pradėta įvaikinimo procedūra.

Bet kuris vaikas, kurį pareigūnas teismo sprendimu, paremtu valstybės narės teisės aktais dėl nepilnamečių apsaugos, yra įpareigotas išlaikyti, laikomas išlaikomu vaiku.

3. Išmoka skiriama:

a) automatiškai už jaunesnius kaip aštuoniolikos metų vaikus;

b) pareigūno kartu su įrodomaisiais dokumentais paduotu prašymu, už vaikus nuo aštuoniolikos iki dvidešimt šešerių metų amžiaus, besimokančius bendrojo lavinimo ar profesinėje švietimo įstaigoje.

4. Bet kuris asmuo, už kurio išlaikymą pareigūnas yra teisiškai atsakingas, ir kurio išlaikymui reikalingos didelės išlaidos, išimtiniais atvejais, pateikus patvirtinamuosius dokumentus, specialiu motyvuotu paskyrimų tarnybos sprendimu gali būti laikomas išlaikomu vaiku.

5. Išmokos vaikui, kuris dėl sunkios ligos arba invalidumo negali užsidirbti pragyvenimui, [išlaikyti,] neatsižvelgiant į amžių, mokamos visą tos ligos arba invalidumo laikotarpį.

6. Bet kuriam išlaikomam vaikui, kaip apibrėžta šiame straipsnyje, mokama ne daugiau kaip viena išlaikomo vaiko išmoka, net tuo atveju, kai tėvai dirba dvejose skirtingose Europos Sąjungos institucijose.

7. Jei 2 ir 3 dalyse apibrėžto išlaikomo vaiko globa pagal įstatymą, teismo sprendimu arba kompetentingos institucijos administraciniu potvarkiu patikėta kitam asmeniui, tam asmeniui pareigūno vardu ir jo sąskaita mokama išmoka vaikui išlaikyti.“

Reglamentas (EEB, Euratomas, EAPB) Nr. 260/68

7 1968 m. vasario 29 d. Tarybos reglamento (EEB, Euratomas, EAPB) Nr. 260/68, nustatančio apmokestinimo [Sąjungos] naudai sąlygas ir tvarką (OL L 56, 1968, p. 8; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 1 t., p. 33), 3 straipsnyje nustatyta:

„1. Mokestis turi būti mokamas kiekvieną mėnesį nuo atlyginimo, darbo užmokesčio ir tarnybinių pajamų, [Sąjungos] mokam[ų] asmeniui, privalančiam mokėti mokestį.

<…>

3. Toliau išvardytos pašalpos [išmokos] šeimai ir socialinės išmokos atskaitomos iš mokesčio bazės:

a) pašalpos [išmokos] šeimai:

<…>

– išlaikomo vaiko pašalpa [išmoka];

<…>

<…>

4. Vadovaujantis 5 straipsnio nuostatomis, sumos, apskaičiuotos taikant pirmiau išdėstytas nuostatas, sumažinamos 10 % profesinėms ir asmeninėms išlaidoms.

Papildomai atskaitoma suma, lygi dvigubai išlaikomo vaiko pašalpos [išmokos] sumai už kiekvieną apmokestinamo asmens išlaikomą vaiką, taip pat už kiekvieną asmenį, kuris traktuojamas kaip išlaikomas vaikas pagal [Pareigūnų tarnybos] nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį.

<…>“

Ginčo aplinkybės

8 Ginčo aplinkybės išdėstytos skundžiamo sprendimo 2–11 punktuose:

„2 Ieškovas yra Komisijos pareigūnas. Jis yra dviejų dukterų, gimusių atitinkamai 1993 m. ir 1994 m., tėvas.

3 Ieškovas gaudavo išlaikomo vaiko išmoką už abi dukteris iki tol, kol joms atitinkamai 2019 m. ir 2020 m. sukako dvidešimt šešeri metai.

4 Be išlaikomo vaiko išmokos, ieškovui iki 2021 m. liepos 31 d. už kiekvieną iš abiejų jo dukterų, kurios tą dieną tebebuvo studentės, buvo taikoma [Reglamento Nr. 260/68] 3 straipsnio 4 dalies antroje pastraipoje numatyta mokesčio lengvata.

5 2021 m. birželio 28 d. ieškovas išsiuntė Individualių išmokų administravimo ir mokėjimo biurui (PMO) savo pirmosios dukters studijų pažymą, kad jam galėtų būti pratęstas mokesčio lengvatos už tą jo dukterį taikymas.

6 Pirmuoju 2021 m. birželio 29 d. elektroniniu laišku PMO Teisių ir pareigų skyriaus administratorius atsakė ieškovui, kad, „remiantis 2020 m. kovo 12 d. Sprendimu [*XB / ECB* (T-484/18 <…> EU:T:2020:90) (toliau – Sprendimas *XB / ECB*)], bet koks prašymas suteikti arba pratęsti mokesčio lengvatą sustabdomas, jeigu pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnį nemokama išlaikomo vaiko išmoka“. Atsakydamas į ieškovo klausimą po šio elektroninio laiško administratorius antrajame tos pačios dienos elektroniniame laiške pridūrė, kad „mokesčio lengvata nebegali būti suteikiama[,] [nes] remiantis Sprendimu [*XB / ECB*], ji buvo panaikinta“ (toliau kartu – 2021 m. birželio 29 d. elektroniniai laiškai). Kiekvieno iš šių elektroninių laiškų, kuriuos pasirašė bylų administratorius, pabaigoje taip pat buvo pastaba, kad atitinkamas elektroninis laiškas siunčiamas informavimo tikslais ir nėra „paskyrimų tarnybos / STSĮT“ sprendimas, dėl kurio pagal [Pareigūnų tarnybos nuostatų] 90 straipsnį gali būti pateiktas skundas.

7 2021 m. liepos 15 d. ieškovas PMO Teisių ir pareigų skyriaus vadovei išsiuntė pranešimą, jame ginčijo 2021 m. birželio 29 d. elektroniniuose laiškuose pateiktą informaciją ir prašė PMO suteikti jam mokesčio lengvatą už dukterį. Aiškaus atsakymo į šį pranešimą ieškovas negavo.

8 2021 m. rugpjūčio 18 d. ieškovas paprašė PMO pratęsti mokesčio lengvatą už antrąją dukterį.

9 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniu laišku PMO Teisių ir pareigų skyriaus administratorius atsakė ieškovui, kad „[jie] apgailestaudami informuoja, kad, remiantis Sprendimo [*XB / ECB*] 103 punktu, nebegali būti priimamas joks prašymas suteikti ar pratęsti mokesčio lengvatą, jeigu nėra teisės į išlaikomo vaiko išmoką pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnį, nes mokesčio lengvata buvo panaikinta“ (toliau – 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroninis laiškas). Kaip ir 2021 m. birželio 29 d. elektroniniuose laiškuose, šio elektroninio laiško, pasirašyto bylų administratoriaus, pabaigoje buvo pastaba, kad atitinkamas elektroninis laiškas siunčiamas informavimo tikslais ir nėra „paskyrimų tarnybos / STSĮT“ sprendimas, dėl kurio gali būti pateiktas skundas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnį.

10 2021 m. lapkričio 24 d. ieškovas pateikė skundą dėl PMO atsisakymo pratęsti prašomą mokesčio lengvatą už abi dukteris (toliau – skundas), nes PMO „nepateikė atsakymo“.

11 2022 m. kovo 25 d. Komisijos Žmogiškųjų išteklių ir saugumo generalinio direktorato Finansinių, teisinių ir partnerystės reikalų direktorato direktorius, kaip paskyrimų tarnyba, atmetė ieškovo skundą (toliau – sprendimas atmesti skundą).“

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

9 2022 m. birželio 24 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apelianto ieškinį, juo šis prašė, pirma, panaikinti sprendimą atmesti skundą, antra, įpareigoti Komisiją „atgaline data nuo 2021 m. rugpjūčio 1 d. tol, kol tenkinamos sąlygos“, taikyti jam mokesčio lengvatą ir, trečia, įpareigoti Komisiją sumokėti palūkanas nuo nesumokėtų sumų.

10 Dėl reikalavimo panaikinti Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 24 punkte pažymėjo, kad nagrinėjamu atveju apelianto skundo dalykas yra tai, kad Komisija „nepateikė atsakymo“ į jo prašymus taikyti arba pratęsti mokesčio lengvatą. Be to, kaip nurodė Bendrasis Teismas, sprendime atmesti skundą tiksliai nenurodyta data, kada buvo priimti sprendimai atsisakyti suteikti šią lengvatą, taip pat tai, ar šie sprendimai 2021 m. birželio 29 d. elektroniniuose

laiškuose ir 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniame laiške buvo priimti eksplicitiškai, ar implicitiškai. Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas, siekdamas apibrėžti šio reikalavimo dalyką, pirma, savo sprendimo 25–39 punktuose nustatė pirminį asmens nenaudai priimtą aktą, dėl kurio minėtas reikalavimas, kiek jis susijęs su sprendimu atmesti skundą, prireikus turi būti laikomas pateiktu.

11 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas savo sprendimo 35 punkte visų pirma konstatavo, kad nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis 2021 m. birželio 29 d. elektroniniai laiškai ir 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroninis laiškas negali būti laikomi galutiniais paskyrimų tarnybos sprendimais, kuriais ji atsisakė suteikti apeliantui mokesčio lengvatą. Taigi, kaip nurodė Bendrasis Teismas, tai nėra pirminiai apelianto nenaudai priimti aktai.

12 Toliau savo sprendimo 37 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad, paskyrimų tarnybai per keturis mėnesius nepateikus atsakymo į apelianto 2021 m. birželio 28 d. ir rugpjūčio 18 d. elektroniniuose laiškuose pateiktus prašymus, reikia konstatuoti, kad implicitiniai sprendimai atmesti šiuos prašymus buvo priimti atitinkamai 2021 m. spalio 28 d. ir gruodžio 18 d. (toliau – implicitiniai sprendimai atmesti prašymus). Taigi skundžiamo sprendimo 39 punkte Bendrasis Teismas pripažino, kad implicitiniai sprendimai atmesti prašymus yra pirminiai apelianto nenaudai priimti aktai.

13 Galiausiai skundžiamo sprendimo 40 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad sprendimu atmesti skundą tik patvirtinti implicitiniai sprendimai atmesti prašymus ir apelianto situacija nebuvo išnagrinėta iš naujo, atsižvelgiant į naujas teisines ar faktines aplinkybes.

14 Tuo remdamasis savo sprendimo 41 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad tokiomis aplinkybėmis prašymas dėl panaikinimo, net formaliai pateiktas tik dėl sprendimo atmesti skundą, lemia tai, kad į jį kreiptasi dėl implicitinių sprendimų atmesti prašymus, kurių teisėtumas turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į sprendime atmesti skundą nurodytus motyvus.

15 Antra, skundžiamo sprendimo 42–45 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė dėl ikiteisminės procedūros terminų laikymosi nagrinėjamu atveju.

16 Šiuo klausimu jis nurodė, kad, remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalimi, trijų mėnesių terminas pateikti skundui dėl 2021 m. spalio 28 d. priimto pirmojo implicitinio sprendimo atmesti prašymą baigėsi 2022 m. sausio 28 d. Kadangi apeliantas skundą dėl Komisijos „sprendimų atmesti prašymus“ pateikė 2021 m. lapkričio 24 d., šioje nuostatoje numatyto skundo pateikimo termino, kiek tai susiję su šiuo pirmuoju sprendimu, buvo laikytasi.

17 Vis dėlto, kaip nurodė Bendrasis Teismas, skundą dėl antrojo implicitinio sprendimo atmesti prašymą apeliantas pateikė 2021 m. gruodžio 18 d., t. y. prieš tai, kai tas sprendimas buvo priimtas. Be to, jis konstatavo, kad po šios datos apeliantas nepateikė skundo dėl šio implicitinio sprendimo, į kurį paskyrimų tarnyba būtų atsakiusi sprendime atmesti skundą. Todėl Bendrasis Teismas nusprendė, kad ikiteisminė procedūra, susijusi su minėtu implicitiniu sprendimu atmesti prašymą, vyko netinkamai.

18 Tuo remdamasis skundžiamo sprendimo 45 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad prašymas dėl panaikinimo turi būti pripažintas nepriimtinu tiek, kiek jis iš esmės susijęs su 2021 m. gruodžio 18 d. implicitiniu sprendimu atmesti prašymą.

19 Trečia, savo sprendimo 46–96 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo dviejų apelianto nurodytų pagrindų – grindžiamų tuo, kad nėra eksplicitinio sprendimo, kuriuo jis informuojamas apie teisę pateikti skundą, ir pareigos motyvuoti pažeidimu (pirmasis pagrindas) ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 62 straipsnyje numatytos jo teisės gauti darbo užmokestį pažeidimu (antrasis pagrindas) – pagrįstumą. Šiuos du pagrindus jis atmetė kaip iš dalies nepriimtinus ir iš dalies nepagrįstus.

20 Galiausiai minėto sprendimo 97–105 punktuose Bendrasis Teismas atmetė antrąjį ir trečiąjį reikalavimus, kuriais iš esmės siekta įpareigoti Komisiją suteikti apeliantui mokesčio lengvatą ir sumokėti palūkanas nuo nesumokėtų sumų.

21 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį.

Šalių reikalavimai

22 Apeliantas Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą,

– panaikinti sprendimą atmesti skundą,

– įpareigoti Komisiją atgaline data, t. y. nuo 2021 m. rugpjūčio 1 d., tol, kol tenkinamos sąlygos, taikyti Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalies antroje pastraipoje numatytą mokesčio lengvatą, kaip nustatyta 2004 m. balandžio 7 d. administracijų vadovų išvadose Nr. 222/04 (SEC (2004) 411) (toliau – administracijų vadovų išvados Nr. 222/04),

– prie mokėtinų sumų pridėti palūkanas pagal Finansinio reglamento redakciją, kuri buvo taikoma tuo metu, kai atsakovas pateikė prašymus taikyti mokesčio lengvatą, ir

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

23 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš apelianto visas bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

24 Grįsdamas apeliacinį skundą apeliantas nurodo tris pagrindus, grindžiamus sąvokos „asmens nenaudai priimtas aktas“, kaip ji suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnį, pažeidimu (pirmasis pagrindas), pareigos motyvuoti ir jo teisės būti išklausytam, užtikrinamų Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 41 straipsnio 2 dalyje, pažeidimu (antrasis pagrindas) ir Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio, siejamo su Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsniu, pažeidimu bei Komisijos vidaus aktų privalomumo nepaisymu (trečiasis pagrindas).

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

25 Pirmajame pagrinde apeliantas teigia, kad skundžiamo sprendimo 44 ir 45 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai konstatavo, kad jo prašymas dėl panaikinimo yra nepriimtinas tiek, kiek jis susijęs su antrąja dukterimi. Jis mano, kad 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniame laiške pateiktas aiškus PMO atsisakymas tenkinti bet kokį prašymą taikyti mokesčio lengvatą situacijose, panašiose į jo situaciją, yra jo nenaudai priimtas sprendimas. Taigi po šio elektroninio laiško, kuriuo jam *de facto* buvo atsisakyta suteikti šią lengvatą, kurią iki tol turėjo už savo dviejų vaikų išlaikymą, apeliantas neturėjo jokios priežasties tikėtis numanomo paskyrimų tarnybos atsisakymo. Be to, jis mano, kad minėtą elektroninį laišką reikėjo suprasti taip, kad jis nebegaus teigiamo paskyrimų tarnybos sprendimo į savo prašymą suteikti minėtą lengvatą.

26 Taigi apeliantas teigia, kad neprivalėjo laukti, kol baigsis Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 1 dalyje numatytas keturių mėnesių terminas, kuriam praėjus administracijos atsakymo nepateikimas reiškia implicitinį sprendimą atmesti prašymą. Nuo 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroninio laiško gavimo pradėjo eiti Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalyje numatytas trijų mėnesių terminas skundui pateikti. Taigi 2021 m. lapkričio 24 d. pateikdamas skundą jis laikėsi ikiteisminės procedūros terminų.

27 Komisijos teigimu, apeliantas neginčija skundžiamo sprendimo 33, 37 ir 39 punktų, susijusių su asmens nenaudai priimto akto nustatymu nagrinėjamu atveju. Kadangi šis nustatymas yra esminis išankstinis klausimas, palyginti su klausimu, ar ikiteisminė procedūra vyko tinkamai, pirmasis pagrindas turėtų būti atmestas kaip nereikšmingas. Bet kuriuo atveju Komisija mano, kad apelianto argumentai nepagrįsti.

Teisingumo Teismo vertinimas

28 Pirmiausia reikia pažymėti, kad nors pirmajame pagrinde apeliantas ginčija skundžiamo sprendimo 44 ir 45 punktus, jo prašymą panaikinti sprendimą atsisakyti pratęsti mokesčio lengvatą, kurią jis turėjo už antrąją dukterį, pripažįstančius nepriimtinu, šis pripažinimas buvo grindžiamas to sprendimo 33–39 punktuose pateiktais Bendrojo Teismo vertinimais, kad 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroninis laiškas nėra paskyrimų tarnybos sprendimas atsisakyti suteikti apeliantui mokesčio lengvatą, todėl pirminis jo nenaudai priimtas aktas yra 2021 m. gruodžio 18 d. priimtas implicitinis sprendimas atmesti prašymą. Iš argumentų, kuriuos jis pateikė grįsdamas pirmąjį pagrindą ir kurie apibendrinti šio sprendimo 25 ir 26 punktuose, vienareikšmiškai matyti, kad apeliantas ginčija tik su pradinio asmens nenaudai priimto akto nustatymu susijusius Bendrojo Teismo vertinimus, kuriais Bendrasis Teismas grindė savo išvadą dėl nepriimtinumo.

29 Šiomis aplinkybėmis pirmasis pagrindas negali būti atmestas kaip nereikšmingas. Todėl reikia išnagrinėti jo pagrįstumą.

30 Primintina, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį bet kuris asmuo, patenkantis į Pareigūnų tarnybos nuostatų taikymo *ratione personae* sritį, gali paduoti paskyrimų tarnybai skundą dėl jo nenaudai priimto akto. Pareigūnų tarnybos nuostatų 91 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad Teisingumo Teismo jurisdikcijai priklauso spręsti bet kurį Sąjungos ir vieno iš šių asmenų ginčą dėl šio asmens nenaudai priimto akto, kaip jis suprantamas pagal šio 90 straipsnio

2 dalį, teisėtumo. Pagal Kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygų 117 straipsnį šios nuostatos pagal analogiją taikomos kitų tarnautojų ieškiniams (2024 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *DD / FRA*, C-130/22 P, EU:C:2024:1018, 71 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

31 Kaip pažymėjo Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 29 punkte, pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją asmens nenaudai priimti aktai, kaip tai suprantama pagal minėto 90 straipsnio 2 dalį, yra tik tie aktai arba priemonės, kurie sukuria privalomų teisinių pasekmių, galinčių tiesiogiai ir nedelsiant paveikti ieškovo interesus ir aiškiai pakeisti jo teisinę situaciją (2024 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *DD / FRA*, C-130/22 P, EU:C:2024:1018, 72 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

32 Be to, Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad sąvoka „asmens nenaudai priimtas aktas“, kaip ji suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį, turi būti aiškinama plačiai ir suprantama kaip bet kuris aktas, galintis tiesiogiai paveikti konkrečią teisinę situaciją (2024 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *DD / FRA*, C-130/22 P, EU:C:2024:1018, 74 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

33 Kaip Bendrasis Teismas priminė skundžiamo sprendimo 30 punkte, siekiant nustatyti, ar aktas daro tokį poveikį, reikia remtis šio akto esme ir įvertinti jo poveikį pagal objektyvius kriterijus, kaip antai minėto akto turinį, prireikus atsižvelgiant į jo priėmimo aplinkybes ir jį priėmusios institucijos įgaliojimus (2024 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *DD / FRA*, C-130/22 P, EU:C:2024:1018, 73 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

34 Taigi tai, ar aktas gali daryti tiesioginį poveikį fizinio ar juridinio asmens teisinei situacijai, negali būti vertinama atsižvelgiant vien į tai, kad šis aktas yra elektroninis laiškas, nes tai reikštų, kad apskųsto teisės akto forma turi viršenybę prieš pačią šio akto esmę (2022 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Picard / Komisija*, C-366/21 P, EU:C:2022:984, 97 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

35 Taigi, remiantis šio sprendimo 33 punkte priminta jurisprudencija, reikia išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroninio laiško turinį, jo kontekstą ir jį priėmusios institucijos įgaliojimus, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 33 ir 35 punktuose galėjo pagrįstai nuspręsti, kad šis elektroninis laiškas negali būti laikomas „asmens nenaudai priimtu aktu“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį.

36 Šiuo klausimu reikia priminti, kad, kaip nurodyta skundžiamo sprendimo 8 punkte, 2021 m. rugpjūčio 18 d. apeliantas paprašė kompetentingos PMO tarnybos pratęsti mokesčio lengvatos už jo antrąją dukterį taikymą. To sprendimo 9 punkte nurodyta, kad 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniu laišku PMO Teisių ir pareigų skyriaus administratorius atsakė apeliantui, kad „[jie] apgailestaudami informuoja, kad, remiantis Sprendimo [*XB / ECB*] 103 punktu, nebegali būti priimamas joks prašymas suteikti ar pratęsti mokesčio lengvatą, jeigu nėra teisės į išlaikomo vaiko išmoką pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnį, nes mokesčio lengvata buvo panaikinta“. Be to, kaip ir 2021 m. birželio 29 d. elektroniniuose laiškuose, šio elektroninio laiško, pasirašyto bylų administratoriaus, pabaigoje buvo pastaba, kad jis siunčiamas informavimo tikslais ir nėra „paskyrimų tarnybos / STSĮT“ sprendimas, dėl kurio pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnį gali būti pateiktas skundas.

37 Nors 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniame laiške yra duomenų, susijusių su kompetentingos PMO tarnybos noru suteikti jam tik informacinį pobūdį, jame taip pat yra informacijos, leidžiančios apeliantui manyti, kad jis negalės naudotis mokesčio lengvata. Kaip matyti iš

pirmesnio punkto, PMO Teisių ir pareigų skyriaus administratorius jame iš esmės nurodė, kad, remiantis Sprendimu *XB / ECB*, joks prašymas suteikti ar pratęsti mokesčio lengvatą nebegalės būti tenkinamas, jeigu nėra teisės į išlaikomo vaiko išmoką. Be to, dėl aplinkybių, kuriomis šis elektroninis laiškas buvo pateiktas apeliantui, reikia pažymėti, kad jame pakartota pozicija, kurią administracija išreiškė 2021 m. birželio 29 d. elektroniniuose laiškuose atsakydama į apelianto prašymą dėl jo teisių į mokesčio lengvatą už jo pirmąją dukterį.

38 Taigi 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniame laiške nurodžius, kad „joks prašymas“ dėl, be kita ko, mokesčio lengvatos taikymo pratęsimo, nebegali būti tenkinamas, PMO atsisakymas tenkinti tokius prašymus neišvengiamai reiškė atsisakymą tenkinti apelianto prašymą. Taigi šiame elektroniniame laiške apeliantui buvo ne pateikta paprasta informacija, bet nurodyta, kad, remiantis Sprendimo *XB / ECB* 103 punktu, mokesčio lengvatos taikymas jam neturi būti pratęstas.

39 Be to, kaip skundžiamo sprendimo 32 punkte pažymėjo Bendrasis Teismas, iš 2022 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Picard / Komisija* (C-366/21 P, EU:C:2022:984) 100–105 punktų matyti, kad PMO elektroniniuose laiškuose (kaip antai 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniame laiške) esanti nuoroda, kad PMO pateiktas atsakymas yra tik informacija, o ne „paskyrimų tarnybos / STSĮT“ sprendimas, dėl kurio pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnį gali būti pateiktas skundas, nesudaro kliūčių šiuos elektroninius laiškus laikyti „asmens nenaudai priimtais aktais“.

40 Iš to, kas išdėstyta, matyti: kadangi 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniame laiške pateiktas atsakymas gali tiesiogiai ir iš karto paveikti apelianto interesus ir iš esmės pakeisti jo teisinę situaciją, kiek tai susiję su nuo jo mėnesinio darbo užmokesčio mokėtino mokesčio dydžio nustatymu, Bendrasis Teismas šį atsakymą turėjo kvalifikuoti kaip „asmens nenaudai priimtą aktą“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį.

41 Iš to taip pat matyti, kad trijų mėnesių terminas, per kurį apeliantas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį galėjo pateikti skundą, pradėjo eiti nuo pranešimo apie 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniame laiške esantį sprendimą, kuriuo PMO atsisakė pratęsti mokesčio lengvatą, kurios apeliantas prašė už savo antrąją dukterį, dienos. Taigi 2021 m. lapkričio 24 d. pateikdamas skundą apeliantas laikėsi šio 90 straipsnio 2 dalyje nustatyto trijų mėnesių termino.

42 Darytina išvada, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 33, 35, 37 ir 39 punktuose iš esmės konstatavo, kad 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroninis laiškas nėra asmens nenaudai priimtas aktas ir kad 2021 m. gruodžio 18 d. implicitinis sprendimas atmesti prašymą yra pirminis apelianto nenaudai priimtas aktas, o iš to skundžiamo sprendimo 45 punkte padarė klaidingą išvadą, kad prašymas dėl panaikinimo yra nepriimtinas tiek, kiek jis susijęs su šiuo implicitiniu sprendimu.

43 Todėl pirmasis pagrindas turi būti pripažintas pagrįstu.

44 Taigi šio sprendimo 42 punkte nurodyta Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida susijusi su reikalavimo dėl panaikinimo, kurį, kaip nurodė Bendrasis Teismas, apeliantas pateikė dėl 2021 m. gruodžio 18 d. implicitinio sprendimo atmesti prašymą, dalyku ir priimtinumu.

45 Vis dėlto antrasis ir trečiasis apeliacinio skundo pagrindai susiję su apelianto Bendrajame Teisme pareikšto ieškinio atmetimu iš esmės tiek, kiek šis ieškinys buvo pareikštas dėl 2021 m. spalio 28 d. implicitinio sprendimo atmesti prašymą. Taigi reikia išnagrinėti šiuos pagrindus.

Dėl antrojo pagrindo

46 Antrąjį pagrindą sudaro dvi dalys.

Dėl antrojo pagrindo pirmos dalies

– *Šalių argumentai*

47 Antrojo pagrindo pirmoje dalyje, susijusioje su skundžiamo sprendimo 50 punktu, apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė pagal Chartijos 41 straipsnio 2 dalies c punktą administracijai tenkančią pareigą motyvuoti savo sprendimus.

48 Ieškovo teigimu, iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio ir Chartijos 41 straipsnio matyti, kad Komisija privalėjo dėl jo priimti sprendimą. Jo nuomone, administracijos neveikimas yra gero administravimo principo, kuriuo jis gali remtis, pažeidimas.

49 Komisijos nuomone, antrojo pagrindo pirma dalis turėtų būti atmesta kaip nepagrįsta.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

50 Primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją apeliaciniame procese argumentai dėl papildomų Bendrojo Teismo sprendimo motyvų negali lemti to sprendimo panaikinimo, todėl turi būti atmesti kaip nereikšmingi (2023 m. birželio 22 d. Sprendimo *DI / ECB*, C-513/21 P, EU:C:2023:500, 47 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

51 Kritikuojamas skundžiamo sprendimo motyvas, esantis to sprendimo 50 punkte, yra papildomas. Apelianto argumentai, grindžiami tuo, kad Komisija nepriėmė eksplicitinio sprendimo atmesti prašymą, kuriuo jis būtų informuotas apie teisę pateikti skundą, skundžiamo sprendimo 49 punkte buvo atmesti kaip nereikšmingi, prieš Bendrajam Teismui dėl išsamumo atmetant šiuos argumentus (visų pirma 50 punkte) kaip „bet kuriuo atveju“ nepagrįstus.

52 Taigi ketvirtojo pagrindo pirma dalis turi būti atmesta kaip nereikšminga.

Dėl antrojo pagrindo antros dalies

– *Šalių argumentai*

53 Antrojo pagrindo antroje dalyje apeliantas teigia, kad Komisija pažeidė Chartijos 41 straipsnio 2 dalies a punkte įtvirtintą jo teisę būti išklausytam, nes net skundo nagrinėjimo procedūros etape visiškai ignoravo skundžiamo sprendimo 7 punkte minėtą pranešimą, kurį jis 2021 m. liepos 15 d. buvo išsiuntęs PMO Teisių ir pareigų skyriaus vadovei ir į kurį negavo jokio atsakymo.

54 Komisijos nuomone, antrojo pagrindo pirma dalis turėtų būti atmesta kaip nepriimtina ir bet kuriuo atveju kaip nepagrįsta.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

55 Primintina, kad apeliacinio skundo argumentai, kuriais kritikuojamas ne Bendrojo Teismo sprendimas, priimtas išnagrinėjus prašymą panaikinti sprendimą, bet sprendimas, kurį buvo prašoma panaikinti Bendrajame Teisme, yra nepriimtini (2023 m. balandžio 27 d. Sprendimo *PL / Komisija*, C-537/21 P, EU:C:2023:363, 108 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

56 Savo argumentais, pateiktais antrojo pagrindo antrai daliai pagrįsti, apeliantas, užuot kritikavęs skundžiamo sprendimo motyvus, priekaištauja Komisijai, kad ši pažeidė jo teisę būti išklausytam, įtvirtintą Chartijos 41 straipsnio 2 dalies a punkte, remdamasis to sprendimo 7 punkte nurodytu pranešimu.

57 Taigi, remiantis šio sprendimo 55 punkte nurodyta jurisprudencija, antrojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta kaip nepriimtina.

58 Todėl antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nereikšmingą ir iš dalies nepriimtiną.

Dėl trečiojo pagrindo

59 Trečiąjį pagrindą sudaro keturios dalys.

Dėl trečiojo pagrindo pirmos–trečios dalių

– *Šalių argumentai*

60 Trečiojo pagrindo pirmoje–trečioje dalyse, kurias reikia nagrinėti kartu, apeliantas teigia, pirma, kad Bendrasis Teismas, skundžiamo sprendimo 93 punkte nusprendęs, jog Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalyje numatyta mokesčio lengvata papildo išlaikomo vaiko išmoką ir teisė į šią lengvatą gali atsirasti tik tuomet, kai ją faktiškai moka Sąjungos institucijos, klaidingai išaiškino šį 3 straipsnį ir neatsižvelgė į realų teisinį šios lengvatos pobūdį. Apelianto teigimu, ryšio tarp mokesčio lengvatos suteikimo ir teisės į išlaikomo vaiko išmoką nėra.

61 Apeliantas tvirtina, kad iš Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio teksto ir šio straipsnio istorinio konteksto matyti, kad mokesčio lengvata turi būti suteikta ne papildomai prie išlaikomo vaiko išmokos, bet kartu su šio reglamento 3 straipsnio 4 dalies pirmoje pastraipoje numatytu sumažinimu profesinėms išlaidoms, todėl šios lengvatos suteikimas nepriklauso nuo to, ar gaunama išlaikomo vaiko išmoka.

62 Apelianto teigimu, klaidingi Bendrojo Teismo vertinimai, susiję su Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalies aiškinimu, išplaukia, be kita ko, iš jo jurisprudencijos, visų pirma skundžiamo sprendimo 81 ir 82 punktuose nurodyto Sprendimo *XB / ECB*, kuris pats yra teisiškai klaidingas, taikymo.

63 Antra, apeliantas mano, kad skundžiamo sprendimo 74 ir 93 punktuose pateikti Bendrojo Teismo vertinimai, jog tam, kad vaikas galėtų būti pripažintas išlaikomu ir atsirastų teisė į mokesčio lengvatą, turi būti tenkinami visi Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnyje numatyti kriterijai, įskaitant su šio 2 straipsnio 3 dalyje numatyta atitinkamo vaiko amžiaus riba susijusį kriterijų, yra klaidingi.

64 Šiuo klausimu apeliantas pažymi, kad iš tame 74 punkte nurodyto 1990 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Brems / Taryba* (T-75/89, EU:T:1990:88) matyti, jog sąvokos „išlaikomas vaikas“ apibrėžtis turi būti vertinama atsižvelgiant tik į Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalį. Tokį aiškinimą patvirtina administracijų vadovų išvados Nr. 222/04, kuriose daroma nuoroda tik į šią 2 dalį, o ne į kitas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio nuostatas.

65 Iš to taip pat matyti, kad skundžiamo sprendimo 77 punkte pateiktas Bendrojo Teismo vertinimas, jog apeliantas turėjo nurodyti, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį jo dukterys specialiu paskyrimų tarnybos sprendimu turi būti prilygintos išlaikomiems vaikams, yra teisiškai klaidingas. Toks vertinimas prieštarauja administravimo supaprastinimui, kurio siekiama priimant administracijų vadovų išvadas Nr. 222/04.

66 Iš ankstesnės praktikos, kurios Komisija laikėsi maždaug šešiasdešimt metų, taip pat matyti, kad, atsižvelgiant į šiose administracijų vadovų išvadose nustatytas sąlygas, apelianto veiksmai pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį nebuvo būtini. Be to, Komisija pati informavo apeliantą, kad šis nebeturi teisės į išlaikomo vaiko išmoką už du savo vaikus, bet gali pasinaudoti mokesčio lengvata, jeigu to paprašytų. Taigi Bendrasis Teismas bet kuriuo atveju turėjo pripažinti jam šią lengvatą pagal įprastai taikomas taisykles ir teisėtų lūkesčių apsaugos principą.

67 Galiausiai, trečia, apeliantas mano, kad skundžiamo sprendimo 100 punkte Bendrasis Teismas neatsižvelgė į mokesčio lengvatos realų teisinį pobūdį. Taigi apeliantas neprašė nei to, kad „jam ir toliau būtų taikomos mokesčio lengvatos“, nei – priešingai, nei nurodyta tame 100 punkte, – „grąžinti sumas, kurios, jo nuomone, turėjo būti atskaitytos iš jo darbo užmokesčio mokesčio bazės“.

68 Šiuo klausimu apeliantas pažymi, kad mokesčio lengvata ne išmokama, bet ja sumažinamos apmokestinamosios pajamos. Tik kitame etape lengvata sumažina mokesčio sumą pagal taikytiną mokesčio tarifą. Taigi apeliantas prašė grąžinti mokestį, remdamasis nauju mokėtino mokesčio apskaičiavimu, atliktu atskaičius taikytinas lengvatos sumas.

69 Be to, apeliantas teigia, kad, kai nebegaus darbo užmokesčio (pavyzdžiui, kai mirs), jis nebemokės mokesčių, todėl jam nebebus taikomos mokesčių lengvatos. Taigi, priešingai, nei nurodyta skundžiamo sprendimo 72 ir 73 punktuose, nėra jokios rizikos, kad apelianto vaikai po jo mirties taps našta Sąjungos biudžetui. Todėl Bendrojo Teismo argumentai, pateikti tuose 72 ir 73 punktuose, yra visiškai nesvarbūs.

70 Galiausiai apeliantas pažymi, kad nereikalauja jokios išlaikomo vaiko išmokos, nes yra aišku, kad negali į ją pretenduoti. Be to, jo vaikai yra visiškai išlaikomi jo, o ne Sąjungos biudžeto. Vis dėlto neįsivaizduojama, kad jis vietoj viešosios valdžios institucijų, pasinaudodamas jau apmokestintomis pajamomis, prisiimtų tokias išmokas, kaip būsto išmoka, parama šildymui, socialinė parama ar parama mokslui ir studijoms, kurios paprastai turėtų būti finansuojamos iš mokestinių pajamų, o už tai jam nebūtų taikoma mokesčio lengvata.

71 Komisija mano, kad trečiojo pagrindo pirmą–trečią dalis reikia atmesti kaip nepagrįstas.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

72 Reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 1 dalį mokestis Sąjungai turi būti kiekvieną mėnesį mokamas nuo atlyginimo, darbo užmokesčio ir tarnybinių pajamų, kuriuos Sąjunga moka kiekvienam mokėti mokestį privalančiam asmeniui.

73 Šio reglamento 3 straipsnio 3 dalyje išvardytos šeimos ar socialinės išmokos, kurios turi būti atskaitytos iš mokesčio bazės. Tarp šių išmokų yra išlaikomo vaiko išmoka. Todėl, kaip skundžiamo sprendimo 67 punkte konstatavo Bendrasis Teismas, iš 3 straipsnio 3 dalies teksto matyti, kad, siekiant apskaičiuoti pareigūno (kaip antai apelianto) nuo jo mėnesinio darbo užmokesčio mokėtino mokesčio sumą, iš mokesčio bazės reikia atskaityti, be kita ko, šią išmoką.

74 Taip pat pagal šio reglamento 3 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą sumos, apskaičiuotos taikant pirma išdėstytas to paties reglamento 3 straipsnio nuostatas, sumažinamos 10 % profesinėms ir asmeninėms išlaidoms.

75 Galiausiai pagal Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą „[p]apildomai atskaitoma suma, lygi dvigubai išlaikomo vaiko [išmokos] sumai už kiekvieną apmokestinamo asmens išlaikomą vaiką, taip pat už kiekvieną asmenį, kuris traktuojamas kaip išlaikomas vaikas pagal [Pareigūnų tarnybos] nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį“.

76 Iš šio 3 straipsnio 4 dalies antros pastraipos teksto matyti, kad, kaip skundžiamo sprendimo 69 punkte nurodė Bendrasis Teismas, tam, kad galėtų pasinaudoti šioje nuostatoje numatyta papildoma mokesčio lengvata, apmokestinamasis asmuo turi turėti vieną ar daugiau išlaikomų vaikų arba vieną ar kelis asmenis, prilyginamus išlaikomam vaikui, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį.

77 Vis dėlto, kaip išvados 26 punkte iš esmės pažymėjo generalinė advokatė (priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 81 ir 93 punktuose), Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalies antra pastraipa mokesčio lengvatos taikymo nesieja su sąlyga, kad išlaikomo vaiko išmoka būtų faktiškai mokama suinteresuotajam asmeniui remiantis šio priedo 2 straipsnio 3 dalimi.

78 Vis dėlto, nors mokesčio lengvatos taikymas nepriklauso nuo išlaikomo vaiko išmokos faktinio mokėjimo, negalima teigti (kaip tai daro apeliantas), kad tarp šios lengvatos ir šios išmokos nėra jokio ryšio.

79 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad tiek mokesčio lengvata, tiek išlaikomo vaiko išmoka turi socialinį tikslą ir jų taikymas (mokėjimas) pateisinamas išlaidomis, atsirandančiomis dėl tuo metu esančio realaus poreikio, susijusio su vaiko buvimu ir jo faktiniu išlaikymu (žr. 1991 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Schwedler / Parlamentas*, C-132/90 P, EU:C:1991:452, 18 ir 26 punktus; 1992 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Taryba / Brems*, C-70/91 P, EU:C:1992:201, 9 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją; taip pat 2023 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *MG / EIB*, C-173/22 P, EU:C:2023:932, 47 punktą).

80 Be to, kaip pažymėta šio sprendimo 76 punkte, mokesčio lengvatos taikymas ir išlaikomo vaiko išmokos mokėjimas priklauso nuo to, ar egzistuoja „išlaikomas vaikas“ arba tokiam vaikui prilyginamas asmuo, kaip apibrėžta Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnyje.

81 Dėl sąvokos „išlaikomas vaikas“ pažymėtina, kad šio priedo 2 straipsnio 2 dalyje nustatyta, jog „išlaikomas vaikas“ – pareigūno faktiškai išlaikomas jo ar jo sutuoktinio santuokinis ar nesantuokinis vaikas arba įvaikis“.

82 Kaip skundžiamo sprendimo 71 punkte iš esmės pažymėjo Bendrasis Teismas, nors šioje nuostatoje nenurodyta jokios amžiaus ribos sąvokai „išlaikomas vaikas“ apibrėžti, kartu aiškinant visas minėto priedo 2 straipsnio nuostatas matyti, kad ši sąvoka turi būti suprantama ne tik pagal šio 2 straipsnio 2 dalį, bet plačiau.

83 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 1 dalį „[v]adovaujantis šio straipsnio 2 ir 3 dalimis, vieną ar kelis išlaikomus vaikus turinčiam pareigūnui mokama <…> mėnesinė išmoka už kiekvieną išlaikomą vaiką“. Iš šios formuluotės matyti, kad tik asmenys, atitinkantys šiose dviejose dalyse numatytas sąlygas, gali būti laikomi „išlaikomais vaikais“, kaip tai suprantama pagal šį 2 straipsnį.

84 Tokį aiškinimą patvirtina šio priedo 2 straipsnio 6 dalis, kurioje aiškiai nurodytas „išlaikomas vaikas, kaip apibrėžta šiame straipsnyje“, ir 2 straipsnio 7 dalis, kurioje daroma nuoroda į „2 ir 3 dalyse apibrėžtą išlaikomą vaiką“.

85 Be to, VII priedo 2 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad „[b]et kuris asmuo, už kurio išlaikymą pareigūnas yra teisiškai atsakingas ir kuri[am] išlaiky[ti] reikalingos didelės išlaidos“, išimtiniais atvejais gali būti prilyginamas išlaikomam vaikui. Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad šia nuostata siekiama būtent užtikrinti, kad asmuo, kuris neatitinka šio straipsnio 3 dalyje numatytų sąlygų (nes nėra nei pareigūno nepilnametis vaikas, nei jo pilnametis vaikas, besimokantis bendrojo lavinimo ar profesinėje švietimo įstaigoje), galėtų būti prilygintas išlaikomam vaikui tuo atveju, kai pareigūnas turi faktiškai išlaikyti šį asmenį. Konkrečiai kalbant, jis nurodė, kad šio prilyginimo išimtinis pobūdis nereiškia, kad pareigūno vaikas būtinai nepatenka į šio priedo 2 straipsnio 4 dalies taikymo sritį (šiuo klausimu žr. 1992 m. gegužės 7 d. Sprendimo *Taryba / Brems*, C-70/91 P, EU:C:1992:201, 7 ir 10 punktus). Pagal tame sprendime suformuotą jurisprudenciją neleidžiama, kad bet koks vaikas, kurio išlaikymu rūpinasi pareigūnas, galėtų būti laikomas jo išlaikomu vaiku, neatsižvelgiant į minėto priedo 2 straipsnio 3 dalyje numatytas sąlygas.

86 Be to, reikia pažymėti, kad kitose Pareigūnų tarnybos nuostatų normose, be kita ko, jų 72 straipsnyje, susijusiame su sveikatos draudimu, arba 80 straipsnyje, susijusiame su našlaičio pensija, dėl sąvokos „išlaikomas vaikas“ apibrėžties daroma nuoroda į visą Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnį, o ne tik į jo 2 dalį. Taigi, be kita ko, dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų nuoseklumo priežasčių, siekiant apibrėžti šią sąvoką, reikia remtis visomis minėto 2 straipsnio nuostatomis.

87 Teisingumo Teismas iš esmės jau yra nusprendęs, kad sąvoka „išlaikomas vaikas“ turi būti aiškinama atsižvelgiant į visą Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnį (1980 m. lapkričio 20 d. Sprendimo *Gerin / Komisija*, 806/79, EU:C:1980:264, 15 punktas).

88 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 74, 75 ir 93 punktuose iš esmės nusprendė, kad sąvoka „išlaikomas vaikas“, kaip ji suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnį, turi būti aiškinama atsižvelgiant į šio 2 straipsnio 3 dalyje numatytas amžiaus ribas.

89 Kadangi, kaip pažymėta šio sprendimo 80 punkte, mokesčio lengvatos taikymas priklauso nuo to, ar yra „išlaikomas vaikas“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnį, reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 80 punkte nusprendė, kad Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalis taikoma tik tose situacijose, kai suinteresuotasis asmuo taip pat atitinka sąlygas, suteikiančias teisę pagal šį 2 straipsnį gauti išlaikomo vaiko išmoką.

90 Pirma pateiktas vertinimas išplaukia iš paties Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalies antros pastraipos ir Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio, kaip juos yra išaiškinęs Teisingumo Teismas, teksto. Šio vertinimo negali paneigti nei apelianto argumentai, grindžiami Bendrojo Teismo jurisprudencija ir administracijų vadovų išvadomis Nr. 222/04, apibendrintomis šio sprendimo 64 ir 65 punktuose, nei šio sprendimo 67–70 punktuose nurodyti apelianto argumentai, grindžiami mokesčio lengvatos tariamu teisiniu pobūdžiu.

91 Dėl šio sprendimo 66 punkte nurodyto apelianto argumento, kad Bendrasis Teismas bet kuriuo atveju turėjo pripažinti jam teisę į mokesčio lengvatą pagal įprastai taikomas taisykles ir teisėtų lūkesčių apsaugos principą, reikia priminti, kad pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnį apeliacinio skundo pagrindai turi būti grindžiami argumentais, susijusiais su procesu Bendrajame Teisme. Be to, pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 170 straipsnio 1 dalį apeliaciniame skunde negalima keisti Bendrajame Teisme nagrinėtos bylos dalyko. Apeliaciniame procese Teisingumo Teismo kompetencija apsiriboja pirmojoje instancijoje nagrinėtų pagrindų ir argumentų teisiniu vertinimu (2024 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Coppo Gavazzi ir kt. / Parlamentas*, C-725/20 P, EU:C:2024:766, 149 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

92 Kadangi apeliantas pirmesniame šio sprendimo punkte priminto argumento Bendrajame Teisme nebuvo nurodęs, jį reikia atmesti kaip nepriimtiną.

93 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, trečiojo pagrindo pirmą–trečią dalis reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas.

Dėl trečiojo pagrindo ketvirtos dalies

– *Šalių argumentai*

94 Trečiojo pagrindo ketvirtoje dalyje apeliantas teigia, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 94 punkte klaidingai nusprendė, jog nagrinėjamu atveju administracijų vadovų išvados Nr. 222/04, kuriomis remiantis mokesčio lengvata jam turėjo būti taikoma, yra netaikytinos.

95 Apelianto teigimu, 2004 m. gegužės 24 d. Komisijos vidaus taisyklės Nr. 36-2004 (toliau – vidaus taisyklės), kuriomis įgyvendinamos administracijų vadovų išvados Nr. 222/04, yra ne bendro pobūdžio vidaus sprendimas, priimtas remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatais, o siekiant užtikrinti vienodą Reglamento Nr. 260/68 aiškinimą pagal šio reglamento 10 straipsnį priimtas sprendimas.

96 Be to, apeliantas teigia, kad šios administracijų vadovų išvados yra *lex specialis*, todėl turi būti taikomos jose nustatytos sąlygos, visų pirma su išlaikomų vaikų amžiaus riba susijusi sąlyga.

97 Komisijos teigimu, trečiojo pagrindo ketvirta dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

98 Reikia pažymėti, kad, kaip skundžiamo sprendimo 90 punkte konstatavo Bendrasis Teismas, vidaus taisyklėmis įgyvendinamos administracijų vadovų išvados Nr. 222/04. Išvadose numatyta, kad Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalyje numatyta mokesčio lengvata už vyresnius nei 26 metų išlaikomus vaikus suteikiama tik tuo atveju, jeigu vaikas mokslus ar studijas pradėjo būdamas įprasto amžiaus prieš sulaukdamas 26 metų ir jeigu jis reguliariai juos tęsia. Jose taip pat numatyta, kad mokesčio lengvata nebetaikoma nuo tos dienos, kurią vaikas gauna pajamas, viršijančias 1 kategorijos 1 pakopos pareigūno 40 % darbo užmokesčio, arba kai vaikui sukanka 30 metų.

99 Pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją Sąjungos institucijos priimti vidaus aktai (kaip antai Komisijos vidaus taisyklės) turi būti laikomi orientacine elgesio taisykle, kurią administracija nustato pati sau ir nuo kurios ji negali nukrypti, nenurodydama priežasčių, kurios privertė ją tai padaryti (žr. 1983 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Blomefield / Komisija*, 190/82, EU:C:1983:358, 20 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

100 Vis dėlto tokie vidaus aktai jokiu būdu negali nukrypti nuo hierarchiškai aukštesnių privalomų aktų, pavyzdžiui, kaip nagrinėjamu atveju, nuo Pareigūnų tarnybos nuostatų normų arba Reglamento Nr. 260/68 nuostatų (šiuo klausimu žr. 1983 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Blomefield / Komisija*, 190/82, EU:C:1983:358, 21 punktą).

101 Darytina išvada, kad Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 92 punkte teisingai priminė, kad Sąjungos institucijos priimtos vidaus taisyklės yra žemesnės galios už Pareigūnų tarnybos nuostatus ir apskritai už reglamentą norma, prieš nuspręsdamas, kad tokios vidaus taisyklės negali teisėtai nustatyti nuo Pareigūnų tarnybos nuostatų normų ar reglamento nuostatų nukrypstančių taisyklių.

102 Iš svarstymų, susijusių su trečiojo pagrindo pirma–trečia dalimis, matyti, kad, nepažeidžiant išimtinio prilyginimo išlaikomiems vaikams pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį, Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalyje numatyta mokesčio lengvata negali būti taikoma vyresniems nei 26 metų pareigūno vaikams, jeigu jie viršija šio priedo 2 straipsnio 3 dalyje nustatytą amžiaus ribą, virš kurios asmuo nebegali būti laikomas „išlaikomu vaiku“, kaip tai suprantama pagal šį 2 straipsnį.

103 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 94 punkte konstatavo, kad vidaus taisyklės negali būti taikomos nagrinėjamu atveju, nes toks taikymas būtų prieštaravęs Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 daliai, siejamai su Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsniu; šio 2 straipsnio 4 dalyje numatytas išimtinis prilyginimas išlaikomiems vaikams šioje byloje nenagrinėjamas.

104 Dėl šio sprendimo 95 punkte nurodyto argumento reikia pažymėti (kaip išvados 55 punkte padarė generalinė advokatė), kad iš Teisingumo Teismo turimos bylos medžiagos negalima nustatyti teisinio pagrindo, kuriuo remdamasi Komisija priėmė vidaus taisykles. Vis dėlto, nepriklausomai nuo to, kokiu pagrindu remdamasi ši institucija priėmė vidaus taisykles, pagal šio sprendimo 100 punkte nurodytą jurisprudenciją toks vidaus aktas bet kuriuo atveju negali būti taikomas, jeigu prieštarauja privalomam ir pagal hierarchiją aukštesniam Sąjungos aktui.

105 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, trečiojo pagrindo ketvirtą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

106 Taigi trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą.

107 Kaip matyti iš šio sprendimo 42 punkto, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 45 punkte nusprendė, kad apelianto prašymas dėl panaikinimo yra nepriimtinas tiek, kiek jis susijęs su 2021 m. gruodžio 18 d. implicitiniu sprendimu atmesti prašymą. Darytina išvada, kad ši skundžiamo sprendimo dalis turi būti panaikinta. Kadangi antrasis ir trečiasis apeliacinio skundo pagrindai turi būti atmesti, likusią apeliacinio skundo dalį reikia atmesti.

Dėl ieškinio Bendrajame Teisme

108 Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmoje pastraipoje numatyta, kad, jeigu apeliacinis skundas yra pagrįstas ir Teisingumo Teismas panaikina Bendrojo Teismo sprendimą, jis gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad šis priimtų sprendimą.

109 Nagrinėjamu atveju, atsižvelgiant į tai, kad skundžiamas sprendimas yra iš dalies naikintinas, Bendrajame Teisme pareikštas ieškinys išlieka tik tiek, kiek juo prašoma panaikinti sprendimą atmesti 2021 m. rugpjūčio 18 d. apelianto pateiktą prašymą taikyti mokesčio lengvatą.

110 Bendrajame Teisme apeliantas nurodė du pagrindus.

111 Pirmasis pagrindas grindžiamas tuo, kad nėra aiškaus sprendimo, kuriuo jis būtų informuotas apie teisę pateikti skundą, ir motyvavimo stoka. Taigi, apelianto teigimu, 2021 m. birželio 29 d. elektroniniuose laiškuose ir 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniame laiške esančiuose „sprendimuose“ turėjo būti pateikta informacija apie jo teisę pateikti skundą ir jie turėjo būti motyvuoti. Antrasis pagrindas grindžiamas tuo, kad Komisija pažeidė teisę gauti darbo užmokestį. Kadangi šie du pagrindai buvo aptarti Bendrajame Teisme laikantis rungimosi principo, laikytina, kad šioje bylos stadijoje galima priimti sprendimą dėl ieškinio.

Dėl ieškinio Bendrajame Teisme antrojo pagrindo

112 Dėl antrojo pagrindo, kurį reikia nagrinėti pirmiausia, pažymėtina: iš šio sprendimo 72–93 ir 98–107 punktuose pateiktų vertinimų, susijusių su apeliacinio skundo trečiuoju pagrindu, matyti, kad Komisija taikyti mokesčio lengvatą atsisakė pagrįstai.

113 Iš šių vertinimų matyti, kad, nepažeidžiant tam tikrų asmenų išimtinio prilyginimo išlaikomiems vaikams pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį, Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 dalyje numatyta mokesčio lengvata negali būti taikoma vyresniems nei 26 metų pareigūno vaikams, jeigu jie viršija šio priedo 2 straipsnio 3 dalyje nustatytą amžiaus ribą, virš kurios asmuo nebegali būti laikomas „išlaikomu vaiku“, kaip tai suprantama pagal šį 2 straipsnį.

114 Be to, remiantis minėtais vertinimais, administracijos vadovų išvadas Nr. 222/04 įgyvendinančios vidaus taisyklės tiek, kiek jose numatyta galimybė mokesčio lengvatą taikyti Pareigūnų tarnybos nuostatuose nustatytų kriterijų neatitinkantiems vaikams, kad jie būtų laikomi išlaikomais ir dėl to atsirastų teisė į išlaikomo vaiko išmoką, negali būti taikomos apeliantui, nes toks taikymas prieštarautų Reglamento Nr. 260/68 3 straipsnio 4 daliai, siejamai su Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsniu, kadangi šio 2 straipsnio 4 dalyje numatytas tam tikrų asmenų išimtinis prilyginimas išlaikomiems vaikams šioje byloje nenagrinėjamas.

115 Darytina išvada, kad ieškinio antrasis pagrindas yra nepagrįstas.

Dėl ieškinio Bendrajame Teisme pirmojo pagrindo

116 Dėl pirmojo pagrindo, kurį reikia nagrinėti toliau, pažymėtina: iš šio sprendimo 30–42 punktų matyti, kad 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroninis laiškas turi būti laikomas „asmens nenaudai priimtu aktu“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį, taigi „sprendimu“, dėl kurio apeliantas pagal šią nuostatą galėjo pateikti skundą per tris mėnesius nuo pranešimo apie tą sprendimą dienos.

117 Nors, kaip teigia apeliantas, 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroninį laišką Komisija turėjo laikyti „sprendimu“ ir informuoti jį apie teisę pateikti skundą, vis dėlto nagrinėjamo atvejo aplinkybėmis 2021 m. lapkričio 24 d. apeliantas galėjo pateikti skundą dėl, be kita ko, šio sprendimo, ginčydamas PMO atsisakymą taikyti jam papildomą mokesčio lengvatą už abi jo dukteris. Taigi iš apelianto bet kuriuo atveju nebuvo atimta garantuojama teisė pateikti skundą dėl jo nenaudai priimtų administracijos aktų.

118 Dėl argumento, kad PMO nepakankamai motyvavo sprendimą atsisakyti taikyti mokesčio lengvatą, reikia priminti, kad SESV 296 straipsnyje reikalaujamas Europos Sąjungos institucijų aktų motyvavimas, pakartotas Pareigūnų tarnybos nuostatų 25 straipsnio antroje pastraipoje, turi būti pritaikytas prie atitinkamo akto pobūdžio ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti institucijos, kuri priėmė šį aktą, argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti priimtą priemonę pagrindžiančius motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti jos kontrolę. Reikalavimas motyvuoti turi būti vertinamas atsižvelgiant į visas nagrinėjamo atvejo aplinkybes, ypač į akto turinį, nurodytų motyvų pobūdį ir asmenų, kuriems skirtas aktas, ar kitų asmenų, su kuriais jis konkrečiai ir tiesiogiai susijęs, suinteresuotumą gauti paaiškinimus. Nereikalaujama, kad motyvuose būtų nurodytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes tai, ar akto motyvavimas atitinka SESV 296 straipsnio reikalavimus, turi būti vertinama atsižvelgiant ne tik į jo tekstą, bet ir į kontekstą, taip pat į visas atitinkamą sritį reglamentuojančias teisės normas (2020 m. birželio 11 d. Sprendimo *Komisija / Di Bernardo*, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 29 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

119 Nagrinėjamu atveju 2021 m. rugpjūčio 27 d. elektroniniame laiške motyvai, dėl kurių apeliantas negalėjo pretenduoti į mokesčio lengvatą, buvo išdėstyti aiškiai. Šiuo klausimu PMO rėmėsi Sprendimu *XB / ECB* ir nurodė, kad pagal tą sprendimą mokesčio lengvata nebegali būti suteikiama ar pratęsiama, jeigu nėra teisės į išlaikomo vaiko išmoką pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnį. Be to, sprendime atmesti skundą Komisija išsamiai išdėstė priežastis, pateisinančias atsisakymą taikyti apelianto prašomą mokesčio lengvatą.

120 Taigi apeliantas galėjo susipažinti su atsisakymo suteikti mokesčio lengvatą pagrindimu.

121 Todėl ieškinio pirmasis pagrindas turi būti atmestas.

122 Tuo remiantis darytina išvada, kad reikalavimas dėl sprendimo atmesti 2021 m. rugpjūčio 18 d. pateiktą prašymą taikyti mokesčio lengvatą turi būti atmestas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

123 Pagal Procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas nepagrįstas arba jeigu jis yra pagrįstas ir pats Teisingumo Teismas priima galutinį sprendimą byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia šis teismas.

124 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

125 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, jeigu byloje yra kelios pralaimėjusios šalys, Teisingumo Teismas sprendžia, kaip turi būti paskirstytos bylinėjimosi išlaidos. Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

126 Kadangi tiek apeliantas, tiek Komisija prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš kitos šalies ir kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, kiekviena iš jų turi padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2023 m. gruodžio 20 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Heßler / Komisija* (T-369/22, EU:T:2023:855) tiek, kiek juo kaip nepriimtinas buvo atmestas Michael Heßler prašymas panaikinti 2021 m. gruodžio 18 d. priimtą implicitinį sprendimą atmesti prašymą pratęsti mokesčio lengvatą už išlaikomą vaiką.**

2. **Atmesti likusią apeliacinio skundo dalį.**

3. **Atmesti Bendrajame Teisme pateiktą reikalavimą dėl sprendimo atmesti 2021 m. rugpjūčio 18 d. M. Heßler prašymą taikyti mokesčio lengvatą už išlaikomą vaiką.**

4. **M. Heßler ir Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.